

«Ντιλέκ θα πει ελπίδα!»

« -Πνίγομαι, πνίγομαι, μην με αφήνεις!»

Ο μικρός Ντιλέκ ξύπνησε για άλλη μια φορά καταϊδρωμένος, μπλεγμένος στα παπλώματά του, κατατρομαγμένος, έχοντας δει άλλον έναν εφιάλτη. Άνοιξε τα μάτια του, κοίταξε γύρω του και χρειάστηκαν κάποια λεπτά μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι πλέον ήταν ασφαλής. Ανακάθισε και χαμογέλασε ήρεμος.

Σηκώθηκε, περπάτησε στις μύτες των ποδιών του και έφτασε μέχρι το μπάνιο. Έριξε νερό στο πρόσωπό του και πήγε στο σαλόνι, περπατώντας σχεδόν στα τυφλά. Έβγαλε τα λιγοστά χρώματα από το μικροσκοπικό του βαλιτσάκι, βρήκε ένα λευκό χαρτί και ξεκίνησε να ζωγραφίζει. Η ηλιαχτίδα φωτός που εισχώρησε από την μισάνοιχτη κουρτίνα φώτισε το γαλάζιο της θάλασσας που κυριαρχούσε στο χαρτί.

Η κυρία Νίνα στάθηκε όρθια πίσω από τον αφοσιωμένο Ντιλέκ. Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλο της, όταν διέκρινε για ακόμα ένα πρωινό στην ζωγραφιά του τρομαγμένα πρόσωπα να καλούν σε βοήθεια μέσα στην ανταριασμένη θάλασσα. Τον αγκάλιασε και του χάιδεψε τα πυκνά μαύρα μαλλιά του. Ο μικρός χώθηκε στην αγκαλιά της και της χαμογέλασε.

« -Ντιλέκ, είναι νωρίς ακόμη! Πάμε να ξαπλώσεις!».

Και μην περιμένοντας την απόκριση του μικρού, η κυρία Νίνα τον οδήγησε στο δωμάτιο του, τον σκέπασε και έγειρε την πόρτα πίσω της. Ο Ντιλέκ έκλεισε τα μάτια του πιο ήρεμος αυτήν την φορά, αναλογιζόμενος όλα όσα είχαν συμβεί τον τελευταίο μήνα. Σε μια νύχτα έχασε μέσα στην θάλασσα τους γονείς και το νεογέννητο αδερφάκι του. Το μόνο που είχε απομείνει, για να του θυμίζει την παλιά του ζωή, ήταν οι πολύτιμες ζωγραφιές του. Πόσα άλλαξαν μέσα σε λίγες ώρες! Μόνος και ορφανός ο κουρδικής καταγωγής οκτάχρονος Ντιλέκ από το Χαλέπι της Συρίας βρέθηκε στην δομή υποδοχής προσφύγων σε έναν άγνωστο τόπο, που έμαθε πως λέγεται Ελλάδα.

Είχε περάσει αρκετός καιρός αφότου ο Ντιλέκ είχε εγκατασταθεί στην νέα του οικογένεια. Είχε μάθει πλέον καλά το σπίτι, πού βάζει η κυρία Νίνα τα μαχαιροπίρουνα της και τα ποτήρια της, τις πετσέτες και τα σεντόνια του σπιτιού. Ήταν πια μέρος αυτού του συνόλου που αποτελείτο από ένα αγαπημένο ζευγάρι και δύο χαμογελαστά αγοράκια. Μέσα σε τόσο λίγο καιρό είχε δεχτεί τόση αγάπη που δεν ήξερε πώς να το διαχειριστεί!

Ο Ντιλέκ ξανάνοιξε τα μάτια του λίγες ώρες αργότερα, όταν οι ακτίνες του ηλίου πλημμύριζαν το δωμάτιο του. Σηκώθηκε, βγήκε από το δωμάτιο του και έφθασε στην κουζίνα. Απόλυτη ησυχία επικρατούσε, όταν ξαφνικά μια γνώριμη μουσική έφθασε στα αφτιά του, μια μουσική που του θύμιζε τον τόπο του. Προσπάθησε να καταλάβει από πού ερχόταν και οι νότες τον οδήγησαν σε μια πόρτα που ποτέ δεν είχε προσέξει στο βάθος της κουζίνας.

Διστακτικά, γύρισε το πόμολο και η πόρτα άνοιξε. Αντίκρισε μια σκάλα που οδηγούσε στον επάνω όροφο. Χωρίς να το σκεφτεί, ανέβηκε τα σκαλιά και έφθασε σε μια άλλη πόρτα. Τώρα η μουσική ακουγόταν καθαρά. Χτύπησε την πόρτα στην αρχή σιγά και έπειτα πιο δυνατά, αλλά κανείς δεν αποκρίθηκε. Τότε ο Ντιλέκ πήρε το θάρρος και γύρισε το πόμολο.

Βρέθηκε μπροστά σε ένα τεράστιο, ηλιόλουστο δωμάτιο. Γύρω γύρω ορθώνονταν βιβλιοθήκες γεμάτες βιβλία, δίσκους και ασπρόμαυρες φωτογραφίες. Στο βάθος, καθισμένος μπροστά από ένα γραφείο, ένας μεγαλόσωμος γέροντας. Ο ασπρομάλλης άνδρας σήκωσε το βλέμμα του και αντίκρισε για πρώτη φορά τον μικρό Ντιλέκ. Ο Ντιλέκ τρόμαξε και έκανε δύο βήματα προς τα πίσω. Ο κύριος Πέτρος όμως του χαμογέλασε και του έκανε νόημα να πλησιάσει. Με αργό βηματισμό ο μικρός κατευθύνθηκε προς το γραφείο.

«-Πως σε λένε, μικρέ μου;»

Ο μικρός όμως τον κοίταζε με απορία, μην καταλαβαίνοντας λέξη από όσα τον ρώτησε. Αντ' αυτού άρχισε να σιγοτραγουδάει το τουρκικό τραγούδι που τον προσέλκυσε αρχικά. Με μιας το πρόσωπο του παππού φωτίστηκε και ξεκίνησε να τραγουδάει και αυτός.

- Yani Türkçe biliyorsun, bebeğim, ha? Benim adim Petro. Eger?

Ωστε ξέρεις τούρκικα μικρέ μου, ε? Εμένα με λένε Πέτρο, εσένα;

-Dilek.

Ντιλέκ, αποκρίθηκε ο μικρός, και ήταν η σειρά του τώρα να φωτιστεί το πρόσωπο του.

-Nereden geldin? Ailen nerede?

Από πού μας έρχεσαι; Πού είναι οι γονείς σου;

Ο μικρός δεν απήντησε, αλλά έτρεξε γρήγορα στο δωμάτιό του και επέστρεψε, κουβαλώντας έναν φάκελο γεμάτο ζωγραφίες. Άρχισε να τις βγάζει μια μια και να τις απλώνει στο γραφείο του Πέτρου. Ο παππούς δεν πίστευε στα μάτια του. Όλη η ιστορία της ζωής του μικρού ήταν αποτυπωμένη σε τούτα τα παιδικά σχέδια. Ο Πέτρος αγκάλιασε στοργικά τον Ντιλέκ και τον κράτησε στην αγκαλιά του για αρκετή ώρα.

Χωρίς να πει κάτι άλλο, ο Πέτρος έπιασε τον μικρό από το χέρι και τον οδήγησε στο κρεβάτι. Τράβηξε το μπαούλο που βρισκόταν κάτω από αυτό, έβγαλε το κλειδί από την τσέπη του και το ξεκλείδωσε. Με αργές κινήσεις έβγαλε μέσα από το μπαούλο ζωγραφίες, τις ξετύλιξε και τις άπλωσε στο κρεβάτι. Ο Ντιλέκ αντίκρισε μπροστά του ανταριασμένες θάλασσες και βάρκες γεμάτες τρομαγμένα πρόσωπα. Ξαφνικά οι δύο τους αγκαλιάστηκαν και άρχισαν να κλαίνε με λυγμούς.

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει, όταν η κυρία Νίνα επέστρεψε με τα παιδιά της στο σπίτι. Περίμενε, όπως κάθε μέρα, τον μικρό Ντιλέκ να την προϋπαντήσει, αλλά αυτός ήταν άφαντος. Μπαίνοντας στην κουζίνα, βρήκε την πόρτα που οδηγούσε στο δώμα ορθάνοιχτη και έτρεξε στον πατέρα της. Η εικόνα που αντίκρισε θα μείνει για πάντα χαραγμένη στην μνήμη της. Παππούς και Ντιλέκ αγκαλιασμένοι πλάι στο μικρό τραπεζάκι ζωγράφιζαν υπό τους ήχους μιας απόκοσμης μουσικής. Κανένας από τους δύο δεν φάνηκε να ενοχλείται από την παρουσία της, αφού συνέχισαν να ζωγραφίζουν ανενόχλητοι. Έσκυψε σιωπηλή πάνω από τα κεφάλια τους και κοίταξε τις ζωγραφίες. Και τότε όλα ξεκαθάρισαν μπρος στα μάτια της.

Η αλλαγή του Ντιλέκ τις επόμενες μέρες ήταν ταχεία και εντυπωσιακή. Η όρεξη του άνοιξε, οι πρώτες ελληνικές λέξεις ξεπήδησαν από το στόμα του, το χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του. Αλλά και ο παππούς έμοιαζε πλέον πιο ήρεμος από ποτέ. Η ζωή του έμοιαζε να ξαναβρήκε νόημα. Στο πρόσωπο του Ντιλέκ ξύπνησε μέσα του η ελπίδα... Άλλωστε στα τουρκικά, Ντιλέκ θα πει ελπίδα.

Μαρίνα Καλούση

Α'1 Λύκειο

Εκπαιδευτήρια Δούκα